

2022

48.
ROČNÍK

TRAPSAVE

Sborník literární soutěže

2022

~~~~~  
~~~~~  
~~~~~

Když mi země narůstá
jak pšenice slábnoucí
přesahující své okraje
a křehká země "Tělo" své
tělí plnou a světlou - a je
plná
a plná je země, naplněná
vše
Všechno, co je, všechno
co je, všechno, co je, všechno
Všechno, co je, všechno

Veselý vrah

Seděli naproti sobě, nepřítomně zírali na skoro dopité püllitry a mlčeli. Už toho namluvili až dost. A kromě toho, David neměl úplně náladu donekonečna se vybavovat s někým, kdo je vlastně jeho úhlavní nepřítel.

„Zaplatíme,“ zahlásil Patrik. Zatáhl to za oba, policejní fondy mu pro tuhle akci patrně vyhradily slušnou částku. To Davidovi rozhodně nevadilo. Přehodil přes sebe kongo a vyrazil před hospodu.

Rozpršelo se v okamžiku, kdy si zapálil cigaretu. Vzduch naplnil zápach kyselého deště a sirných oxidů, příroda zase dostávala patřičně na frak. Už léta to bylo jen horší a horší...

Pršelo celou cestu. Stěrače pracovaly naplno, reflektory Patrikovy černé audiny jen s námahou rozrážely temnotu. Samozřejmě mířili na hotel, Patrik nehodlal trávit noc v lese. „Nebudu se válet po špinavý zemi jako nějaký zapráskanej trempík,“ prohlásil hned při jejich prvním výšlapu. „Až to bude nutný, tak to dám. Ale do té doby na to zapomeň.“

Patrik tu velel, nemělo smysl protestovat.

„Kolik piv jsi vůbec vypil?“ zeptal se David. „Že řídíš.“

Patrik po něm vrhl úsečný pohled. „Co je ti do toho?“

„Víš, jak se to říká. Opilý řidič – veselý vrah... A navíc se to nesmí. Ty bys to měl vědět nejlíp.“ Málem dodal „když jsi ten fízl“, ale včas se zarazil.

„Vole,“ uchechtl se Patrik. „Já přeci můžu.“

„Co můžeš?“ nedalo to Davidovi. „Řídit opilej, nebo zabíjet lidi?“

„Já můžu obojí, šmudlo,“ odtušil Patrik.

K ránu déšť ustal. Mírný větřík téměř rozfoukal kupy průmyslových exhalátů, sem tam se i zamodral flíček volného nebe.

Do hospody dorazili kolem jedenácté, na keramické tácky s mírným třesknutím přistály püllitry místního piva a před Davida ještě porce utopenců. Patrik jen nakrčil nos. On se dosyta najedl na hotelu, tahle vandrácá krmě se mu přímo hnusila.

A pak se na ně usmálo štěstí.

Byli čtyři. Ze zad shodili telata a usárny, dva z nich se s plechovými čutorami vydali načepovat vodu ke kohoutku.

Zaměřil se na posledního z příchozích. Právě odkládal kožený klobouk s liščím ohonem. Zablýskl se na něm mosazný odznak. Slunce vycházející za mraky, odznak převaděče. Tohle byli vandráci, kteří mířili na druhou stranu, do Země zaslíbené. Po zádech mu přeběhl mráz.

Bude je muset využít a zradit.

Zalomili palce, hospodou se rozezněla kytara. Davida nejvíc zajímal převaděč, dlouhovlasý, vousatý týpek. Říkali mu Šedivák.

Pečlivě zkontroloval, zda mu na ruce dobře sedí náramek, utkaný z červenozelené parašňůry, symbol těch, kdo chtějí na druhou stranu.

A pak levou rukou, tak, aby mu náramek musel padnout do zorného pole, ukázal Šedivákovi tabatěrku napěchovanou cigaretami.

„Jdu na cígo, půjdeš taky?“ Jestli nezabere, je všechno v háji.

Zabral. Pokývl a zvedl se ze židle.

Venku Šedivák začal pomalu pěchovat dýmku.

„V kopcích se válí dost mlhy,“ prohlásil zamyšleně. „Jeden by mohl zabloudit a sejít ze správné cesty.“

To byla první půlka hesla.

„Však za mlhou nakonec najdeš jasnou oblohu,“ navázal David.

Šedivák rozškrtl zápalku.

Čas se zpomalil. Ticho, které trvalo snad věčnost, skončilo ve chvíli, kdy Šedivák vyfoukl obláček tabákového dýmu.

„Tak jo, vezmu vás s sebou.“ Z kapsy vytáhl staré kapesní cibule.

„Za hodinu vyrážíme.“

Šlapali nerovným terénem už přes dvě a půl hodiny a pomalu se začínalo smrákat.

Člověk by řekl, že jen tak bez cíle bloudíme, pomyslel si David. A možná je to i pravda. Třeba se snaží všem zamotat hlavu, aby nikdo netušil, kde teď vlastně jsme, kudy táhneme a kde přejdeme na druhou stranu.

Šedivák vyskočil na kmen stromu, padlého napříč roklinou a přeběhl po něm. Pak začal stoupat do svahu. Všichni se dali za ním a následovali ho až na nízký hřeben, kde shodil usárnu, posadil se na

ni a pohlédl kupředu, do údolíčka pod nimi. Zašátral v náprsní kapse po dýmce.

David ze somradla vytáhl láhev s rumem, krátce upil a nechal ji kolovat. Nemuseli ho brát s sebou, slušelo se jim trochu revanšovat. Taky si zapálil. Nebyl sám, do šera zazářilo ještě několik drobných cigaretových ohníčků. Vedle něj ztěžka usedl Patrik. „Jak dlouho ještě...“ zašeptl, ale David ho utnul prudkým potřesením hlavy. Pochopil a zmlkl.

„Až dokouříme, sejdeme tam dolů,“ ukázal Šedivák troubelí dýmky. Nic víc. Ale pochopili to úplně všichni. Tam dole je průchod, který hledají.

Z úbočí sestupovali už za úplné tmy a nebylo to úplně jednoduché. Moc toho neviděli a rozmoklé listí jim ujíždělo pod nohama. Občas někdo tlumeně zanedával.

„Bud’te sakra zticha,“ musel je polohlasem napomenout Šedivák. Zleva a zprava kolem nich vyrostly temné siluety skalních stěn. David se nadechl a málem zakašlal, jak mu mlžný opar naplnil plíce. Ale po pár krocích ucítil něco jako krátký závan teplejšího, čistšího vzduchu. Zepředu přicházelo o trochu víc světla. Mlha pomalu mizela a po tvářích je pohladil závan větru, vonícího po houbách a mechu. Žádná síra, ani náznak chemikálií. Tak voníval svět, dokud mu lidé nezačali ubližovat.

Světlo zepředu dostalo červený nádech, zesílilo a přešlo do oranžové. Šedivák se zastavil. Ostatní se protáhli kolem něj, vyšli ze stísněné rokle a také zůstali stát.

Ohromeně zírali na panorama, které se před nimi znenadání otevřelo.

Stáli pár kroků od kraje skalní stěny, spadající několik desítek metrů hluboko. Přímo naproti nim se rozprostíralo zelené moře až k obzoru se táhnoucích lesů, přerušovaných jen ostrůvky pískovcových skal. Těsně nad obzorem visel oranžový sluneční kotouč, chystající se zapadnout. Nikde žádné město. Jen les, kopce a skály. A neskutečně čistý, průzračný vzduch.

„Vítejte v Zemi zaslíbené,“ řekl Šedivák do užaslého ticha.

Jejich cesty se rozešly zhruba v půlce téměř neznatelné, klikaté stezky. Skupina vedená Šedivákem pokračovala dál, k jedné ze

stálých osad, zatímco David mířil ke kempu, na kterém byl při své poslední návštěvě Země zaslíbené.

Nad lesní stezkou zaznělo „ahoj“ a byli zase sami.

Plameny ohně mihotavě ozařovaly písek pod přewisem, noční ticho narušovalo jen občasné soví zahoukání. A pak Patrikovo neustálé brblání.

„Takže GPS bez signálu, mobil taky. A ten posun času... Dva soumraky za sebou...“

„Takže co?“ zeptal se David. „Nepůjdu do lochu? Když jsem splnil svou část dohody a zavedl tě sem?“

Patrik pokrčil rameny.

„Asi. Za spolupráci by ti měli trest odpustit. Možná ti dají jen pokutu.“ Pokuta. To by šlo.

Stejně mu ale bylo smutno. A ze sebe samého na zvracení.

„Hele, proč Země zaslíbená policii tolik zajímá?“ vyslovil David otázku.

„Aspoň nerozděláváme ohně a nešlapeme po chráněných územích v normálním světě.“

„Ty jsi vážně marnej,“ rozesmál se Patrik. „Jestli tě to nenapadlo... A navíc je to tajný,“ odtušil, odběhl stranou a vymočil se na totem, stojící kus stranou.

Zavrtal se do spacáku a začal hlučně chrápat.

Davidovi bylo do breku. Myslel si, že se mu uleví. Ale úleva nepřišla. Kdyby se nenechal nachytat při rozdělávání ohně v zóně nejvyšší ochrany přírody, mohlo být všechno jinak. Jenže se to stalo. Podle zákona za to měl zaplatit několikaletým vězením. Za jeden ohníček. Zatímco průmysloví giganti dál chrlili ze svých komínů každou vteřinu tuny popela a chemikálií. Beztrestně. Protože korporáty, které je vlastnily, si nakoupily emisní povolenky.

Peníze... Kolik by byl ochoten takový průmyslník zaplatit za chatu v čisté, nezkažené přírodě? Ta částka byla jistě astronomická. A on sem zavedl jejich pohůnka...

Legendární Kenny, ten, který před asi deseti lety jako první prošel na druhou stranu, měl svůj objev lépe tajit. Spousta kamarádů by sice nezažila opravdu nedotčenou divočinu, nacházející se hned vedle a

přitom nikde, možná v jiné dimenzi... Ale tady by vládl dál klid. To teď skončí... A může za to on sám.
Usnul spánkem plným horečnatých snů.

„Ty seš vážně kretén,“ ušklíbal se nad ním Patrik, když pokládal do vyčištěného ohniště zelenou smrkovou větvíčku. Přinutil se to nekomentovat.

Po několika kilometrech si našli šikovně přístupné skalisko, vyšplhali se na vrcholek a Patrik vypustil nad panenskou krajinu, rozprostírající se, kam oko dohlédlo, drobný dron.

Stroj se s mírným bzučením zvedl nad jejich hlavy, vydal se do jasně prosvícené oblohy a několikrát je obkroužil.

„Aby si toho někdo nevšimnul,“ podotkl David a vyfoukl obláček cigaretového kouře. Když byl nervózní, kouřil hodně.

Patrika to zase rozesmálo.

„A co by mi asi ty tvý trempíči mohly udělat?“ odhrnul maskáčovou bundu a odhalil pouzdro s pistolí.

„Támhle jsem asi viděl kouř,“ mávl pak neurčitým směrem.

„Projdeme se, natočím to a pak se vrátíme.“

Podali si je, když ušli asi půl druhého kilometru. Byli to ti čtyři, se kterými prošli přes průchod. Očividně v něčem udělali chybu a vzbudili podezření.

David dostal hned z kraje ránu něčím tvrdým přes hlavu. Naštěstí nebyla vedena plnou silou, neměla ho zabít.

„Nezvedej se,“ uslyšel. Neměl sebemenší chuť odporovat.

Prásk, prásk, prásk, zaštěkaly lesem výstřely. A pak ještě dvakrát.

Ostré třesky pistole se k nim vracely mnohonásobnou ozvěnou, ztlumené odrazem od okolních kopců.

Stíny, stojící nad ním, se otočily a vytratily se. Zazněly další tři výstřely.

Pomalů se nadzdvíhl na loktech. V hlavě mu zapulzovala ostrá bolest. Ruka reflexivně zajela k jejímu zdroji – roztržená kůže, krev. Schytl to slušně.

Stočil pohled stranou... Naživu byli už jen Patrik a Šedivák. Ten přiskočil k Patrikovi, v ruce dlouhý vojenský bodák. Schytl úder do obličeje a pistole v Patrikově pravačce se znovu ozvala. Čtyřikrát. Šedivák neměl šanci.

Pak se k zemi sesunul Patrik.

Když ho David přešel pohledem, bylo jasné proč. Šedivák, i když ho to stálo život, mu stihl zabodnout čepel bodáku hluboko do stehna.

Patrik teď překvapeně zíral na jeho rukojeť. Kolem ní se rychle rozprostřela tmavá krvavá skvrna. A stále se zvětšovala.

Stehenní tepna, pomyslel si David. Konečná.

„Kde máš lékárničku,“ zasípal Patrik.

David k němu pomalu došel.

K průchodu to je tak šest, sedm kilometrů. Teprve za ním by mohli zavolat záchranku. Patrik umře a nic se s tím nedá dělat. A nikdo mu neuvěří, že mu to neudělal právě on. Všechno je v hajzlu. Dostane doživotí, možná křeslo. Zradil zbytečně. Anebo...

Prudkým pohybem odkopl Patrikovu pistoli pryč. Ten na něj vyděšeně vytřeštil oči.

A David se trochu hystericky zasmál.

Skopl podrážkou své kanady Patrika zpět na zem. A pak vytrhl bodák z rány. Krev vysoko vystříkla, potřísnila mu oblečení a tvář.

Jak Patrikovi klesal tlak, byly její gejzíry stále slabší, zakalil se mu zrak a přestal se hýbat.

„Hajzle...“ To bylo jeho poslední slovo.

David si uvědomil, že právě přebral jeho roli. Teď byl veselý vrah on. A veselý byl proto, že z něj všechno spadlo. Přes všechnu tu hrůzu kolem.

Vrátit se nemohl, jestli nechtěl do vězení, musel zůstat v Zemi zaslíbené. Už dříve slyšel o lidech, kteří tu žijí nastálo. Jinou šanci neměl. Všechno se náhle zjednodušilo...

Rozdělal oheň a přihodil na něj haldu vlhkého listí, aby vytvořil daleko viditelný kouřový sloup. Z pistole vystřelil do vzduchu poslední tři rány, zasunul do ní nový zásobník a připnul si ji k opasku. Může se mu ještě hodit.

Zapálil si cigaretu a čekal. Dřív nebo později někdo přijde a při troše štěstí se mu povede celou situaci vysvětlit. Zůstane tu. Podle legend je tu někde Velká Osada, kde žijí podobní jako on. Ti, kteří se nemohou vrátit. A tam se vydá. Země zaslíbená se stane jeho novým domovem.

Proza nad 23 let

1. místo – Jiří Hons – Murdoch